bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Activitatea boxeurilor români la Paris

Boxeurii români stabiliţi la Paris sunt, fără îndoială, puşi pe înfăptuiri mari. Au dovedit din plin acest lucru cu prilejul ultimelor matchuri. Şi, slavă Domnului, au fost programaţi cu «ridicata». Un adevărat monopol al boxeurilor români la Paris.

Câţiva din ei s'au impus cu autoritate. Ceilalţi le calcă pe urme şi nu ar fi exclus ca, în scurt timp, echipa celor 7 români stabiliţi în Franţa să dea asalt celor mai consacraţi reprezentanţi ai boxului european şi chiar mondial.

De proectul lui Şerbănescu de a traversa Oceanul spre a-şi încerca norocul în America, ne-am ocupat la timp, astfel că nu este necesar să mai insistăm.

La fel se prezintă chestiunea referitoare la probabila angajare a lui Gheorghe Popescu, campionul pană al României, în campionatul mondial al categoriei respective.

Milică Teodorescu este şi el, candidat serios la titlul «welter» al Europei, deţinut de belgianul Wouters care, ori cât se va eschiva, finalmente va trebui să-şi pună titlul în joc.

Sandu Ion a fost mai puţin activ în timpul din urmă dar, reintrarea lui s'a soldat cu îmbucurătoarea constatare a unui accentuat progres. Din păcate, activitatea lui nu se va mai putea prelungi, în Franţa, întrucât datoria către steag şi tron îl cheamă în ţară.

Nenorocos ca totdeauna, Gheorghe Covaci care, în ciuda vârstei destul de înaintată continuă să ne reprezinte cu demnitate, a fost dese ori victima şovinismului judecătorilor. Ca o slabă consolare pentru el, criticii i-au recunoscut totdeauna meritele şi au contestat, în majoritatea cazurilor deciziile ratate a căror victimă a fost

Ilie Petrescu, campionul semigreu al României a avut deasemenea o activitate laborioasă care a culminat prin victoria obţinută Marţi seara, asupra italo-francezului Tino Rolando, învingătorul lui Georghe Axioti şi actualmente unul dintre cei mai buni semigrei cari şi-au stabilit câmpul de activitate în Franţa.

Nu victoria în sine, ci stilul în care ea a fost repurtată de Petrescu a impresionat şi entuziasmat. Recentul succes al campionului României, deschide lui Petrescu, noi şi făgăduitoare orizonturi.

Gheorghe Gherase îşi face şi el, pe deplin, datoria. La Paris, la Nancy, la Marsilia, etc. fostul modest amator din România, repurtează succese tot mai categorice cari nu vor întârzia să-l situeze în rândul vedetelor

Faptul, că la un moment dat el reuşise să lege un şir de 12 consecutive victorii va atârna greu în balanţa consacrărei lui.

Am lăsat, în mod special, la urmă pe Patriciu Milcoveanu, acest boxeur cu resurse inepuizabile care, în decurs de numai zece zile, a repurtat patru victorii dintre cari trei înainte de limită.

Iată o activitate cu adevărat laborioasă în care pune într'o nouă lumină pe profesionistul slătinean Milcoveanu care şi-a câştigat galoanele de vedetă şi este foarte probabil că va face aceleaşi ravagii şi în loturi superioare.

Jenny Dumitrescu

Cursa vânzătorilor de ziare

Anuala întrecere ciclistă a vânzătorilor de ziare, s'a desfăşurat la Paris şi s'a terminat cu victoria lui Legrand (Hachette) care a realizat o medie orară de 40 km.

«Alhambra Melody», decedata revistă a teatrului Alhambra, avea o scenă delicioasă. (Suporterii teatrului pretind că avea mai multe. Chestiunea, însă, este foarte controversată...).

La un moment dat, trecându-şi mâna prin stuful părului, d. Groner explică felul de a vorbi al «englezilor» dela Tel Aviv.

— Este imposibil să te înţelegi cu ei!... se plângea Groner. La fiecare întrebare îţi răspund cu altă întrebare. De exemplu:

— Ce mai faci?...

— Ce să fac?...

— Unde te duci?...

— Unde să mă duc?...

— Ai o ţigare?...

— Dece să n'am?...

Si aşa mai departe. Anecdota aceasta (de dată nu tocmai recentă) repurta zilnic, la Alhambra, un grandios succes de ilaritate. Un singur spectator a primit-o cu adversitate: d. Leonte Stoicaru.

— Da de unde, dragă!... explica nervos d. Stoicaru, d-lui Urzică. Este pură calomnie. Ovreii nu răspund cu întrebări.

Serile trecute, d. Stoicaru l-a invitat pe d. Urzică la restaurantul Şmilovici, în strada Olteni. După masă, cei doi oficiali au pornit-o încet pe calea Văcăreşti. Voiau să facă digestie. Deodată, d. Urzică are o explozie de surpriză victorioasă.

— Leonte!...

— Ce ţi-e d-le?... a rispotat d. Stoicaru, speriat.

— Citeşte aici...

D. Stoicaru a urmat itinerariul indicat de degetul d-lui Urzică şi a găsit câteva anunţuri tipărite gros, în vitrina unui magazin cu mărţişoare, din vecinătatea teatrului Izbânda:

— Citeşte!... a insistat d. Urzică.

Fără să-şi dea seama, d. Stoicaru s'a executat, parcurgând numai anunţuri cu semne de întrebare: Tocmai dv. să vă duceţi acasă fără mărţisor?... Dece să zică lumea că sunteţi zgârcit?... Cine v'a spus dv. că mărţişorul este un lucru de prisos?...

Peste tot, numai semne de întrebare. D. Urzică a rămas drept, ca un semn de exclamaţie.

— Ce spui Leonte?...

— Alhambra a montat şi chestia asta!... a explodat d. Stoicaru, într'o inspiraţie subită şi salvatoare. Altfel, nu se poate».

Imediat însă, a găsit un supliment de ripostă şi mai convingătoare.

— Fiindcă sunt şi anunţuri fără semne de întrebare.

— Unde?... s'a mirat d. Urzică. Arată-mi unul, şi-l înghit.

S'a răzgândit însă imediat, descoperind într'un colţ al vitrinei următorul anunţ, cu semn de exclamaţie şi Kantiene aspecte de cugetare filosofică: «Un mărţişor înlătură întotdeauna un rival».

In urma acestei cugetări, se afirmă că ambii oficiali au cumpărat un important stoc de mărţişoare să nu se epuizeze...

Ziarele de eri au anunţat că d. Mielu Petrescu, fiind puţin suferind, nu ştie dacă va putea conduce Duminică matchul divizionar Chinezul-Juventus.

Fiindcă un arbitru preferă întotdeauna să fie puţin suferind înaintea unui match, decât în stare gravă, după arbitrarea lui...

*

Debarcarea d-lui Nae Lucescu de la conducerea grupării Unirea Tricolor, a prilejuit numeroase încercări de definiţii. Cea mai «en vogue» este următoarea, lansată de curând, de un suporter juventist: «A fost exilat ca Napoleon, la «Sfânta Elena».

— Este exact! — a confirmat d. Lucescu, definiţia. Drumul acesta l-am făcut în repetate rânduri. Nu ştiam încă că este «Sfântă». Eu ştiam că-i zice «Coana»: Coana Elena...

Iar unui grup de prieteni, fostul vătaf al sportului oborean i-a adăugat istoric:

— Mă bucur că-am fost trimis ca Napoleon, la Sfânta Elena. Asta înseamnă că voiu mai avea o «domnie de 100 de zile»...

Castor

De prin lume adunate

CLUBUL BICEFAL

D. Nae Lucescu, este burlac însitsenţele depuse pe lângă d-sa de a se căsători au fost infructuoase.

Deunăzi, la FRFA, fostul preşedinte al comisiei de litigii, d. maior Brezeanu, în cadrul unei «şuete» a spus printre altele că a sosit timpul ca «Nea Nică» să se căsătorească. Dealtfel, d. maior Brezeanu a şi promis că, în cazul când d. Lucescu se va căsători, îi va fi el naşul.

Naşul şi finul, ar urma să fondez «Clubul şomeurilor», la care ar urma să se mai alătureze şi alţi burlaci care vor urma exemplul lui nea «Nae».

SEXUL SLAB?...

Clubul sud-american River-Prata are actualmente 35.462 de membri, dintre cari 4267 aparţin sexului slab.

Sexul slab? Vai! arbitrii nu sunt deloc de acord cu această împărţire şi afirmă că doamnele din tribune urlă de zece ori mai tare decât reprezentanţii sexului forte!

IN SPANIA REPUBLICANA

De curând s'a introdus în Spania republicană o curioasă reformă. Din cauza evenimentelor, autorităţile conducătoare nu se pot ocupa de incidentele comise de footbalişti şi să pronunţe contra lor penalităţi.

Jucătorii vinovaţi apar în faţa sindicatului jucătorilor profesionişti, care-i judecă şi dau sancţiunile pe cari le cred de cuviinţă.

PRIMUL MATCH AL ANGLIEI PE CONTINENT

Cu ocazia turneului unei echipe engleze în Suedia, Norvegia şi Danemarca, mai mulţi dintre confraţii noştri britanici, au mărturisit că primul match jucat de reprezentanţii Regatului-Unit pe continent, a fost contra Franţei la 1 Martie 1906 la Paris.

Ei au adăugat că francezii au primit dela acest team, format numai din amatori 15 goaluri, fără să fi acceptat nici unul.

Este adevărat că linia de atac reconstituită din cinci jucători incomparabili: J. E. Raine (Newcastle United), S. H. Day (Old Molvemian), Vivian J. Woodward (Tottenham Hotspier), S. S. Harris (Old Westminster) şi H. P. Hadman (Everton).

ZAMORA IN FRANŢA

S'a scris că faimosul portar Zamora a trecut la Olympique Marseille, de când războiul civil însângerează patria sa.

Astfel prezentată, această informaţie nu este tocmai exactă.

In realitate, Olympique Marseille nu are nevoie de un portar pentru că are în Vasconcellos un apărător de mare clasă.

Dar conducătorii marseillezi l-au angajat pe Zamora pentru a juca în patru matchuri amicale.

Şi cu siguranţă, numeroşi vor fi sportivii cari vor veni să vadă la lucru pe celebrul goal-keeper spaniol.

cei unsprezece ripensişti...

„n'a fost un lock-out ci un knock-out!"

A doua „cafeluţă" pe care trebuia s'o... fac, m'am gândit că n'ar fi rău s'o beau în compania... Ripensiei.

Dar... cum o bem? Eu stau în Capitală, iar ripensişiii la Timişoara.

Foarte simplu.

Dece adică să fie posibile la telefon astfel de operaţii: „Sărut mâinile", „Mânca-ţi-aş ochii" şi dece nu s'ar putea bea o cafea la telefon?...

S'o bem deci, eu la Bucureşti, iar Ripensia, la Timişoara, în cabina telefonică.

— Allo! Duduie dă-mi te rog legătura cu cabina aceea în care se beau unsprezece cafeluţe.

— Imediat! Staţi la telefon...

— Allo! Ripensia?

— Allo! Da! Ţi-am făcut pe plac şi am comandat cafeluţele. Vorba e, cine le plăteşte? Nu-i mult, zece cafeluţe...

— Dece nu unsprezece?

— Pentru Bindea n'am comandat, că şi aşa e dsetul de nervos!

— E'n regulă, eu plătesc dacă-mi spuneţi ce-i cu greva...

O mică pauză. Se aud şuşoteli în receptor. După câteva secunde, Ciolac ia cuvântul.

— Ascultă dom'le. Mai întâi bonjour! Uite ce este. Deşi joc înaintaş *centru*, o să ţi-o spun p'a *dreaptă*. N'am făcut greva fiindc'am pactizat cu *stânga*, dar înţelegem să ne asigurăm *mijloacele* de existenţă.

— Nu 'nţeleg nimic. Spune-mi, dragă, mai pe şleau.

— Dacă-i vorba pe şleau, să ţi-l dau pe „Calul".

Dobay a trecut la aparat.

— N'a fost grevă, propriu zis. A fost un *cal*-cul de-al nostru pentru marea cursă a campionatului. Suntem dealtfel atât de bine antrenaţi, încât nimeni n'o să ne poată ţine 'n frâu...

— Nu vă ascundeţi după deget. Lumea spune că începutul grevei a fost în matchul cu Venus...

La *telefon* se aude numai respiraţia lui Dobay şi par'că, par'că se simte aroma celor zece cafeluţe. Probabil, iar o consfătuire în surdină.

— Allo! Aici Chiroiu. Pentrucă ne-ai încolţit, uite o să recunoaştem: am fost în grevă la matchul cu Venus. Altfel n'am fi înghiţit noi nouă goaluri?

— Bine, dar în prima repriză, n'aţi fost în grevă?

— Nici aşa nu se poate. Am început cu o grevă parţială. In a doua repriză când am văzut că goalurile *vin* grămadă, ne-am îmbătat de gloria trecutelor succese, declarând grevă demonstrativă.

— Cu alte cuvinte, în matchul cu Venus, a fost un *lock*-out în toată regula...

— Eu cred, mai degrabă, că a fost un knock-out!

— Dă-mi-l te rog şi pe Burger.

— Allo! Da...

— D-le Buerger, vasăzică greva în toată regula. Asta înseamnă că la viitoarele matchuri veţi sta cu mâinile încrucişate.

— Cu atât mai bine, nu vom mai face nici un hands.

— Dar spune-mi te rog, ce-o să câştigaţi depe urma grevei?

— In chestia asta, vorbeşte cu Schwartz.

— Allo! Aici domnul Schwartz. O să-ţi spun toată chestia în două cuvinte. Ştii că noi suntem cea mai mare echipă din România, dar din modestie, o să-ţi spun că suntem cel puţin cea mai bună echipă din Ardeal. Noi am făcut grevă ca să ni se dea primele...

— Da' dece v'aţi grăbit cu greva? Poate c'o să vă dea!

— Nu există. Noi vrem primele, chiar dela primele matchuri.

— Bine 'nţeles, numai la matchurile pe cari le câştigaţi...

— La toate matchurile! Să-ţi explic dece. La matchurile pe cari le câştigăm luăm primele, fiindcă le merităm. Iar la matchurile pe cari le pierdem, să câştigăm cel puţin primele. Numai aşa vom aduce la rezultate bune clubul. Căci dacă 'n campionat Ripensia n'o să iasă prima, cel puţin nouă să ne iasă prima...

— Altceva, dom'le Schwartz?!

— Scuzele mele că'n loc de-o cafeluţă am luat un şvarţ.

— Acum, vă rog pe toţi, o informaţie pentru rubrica de football: ce credeţi, aveţi şanse în campionat?

— E mai greu de răspuns la chestia asta. Dar dacă mai stai niţel la telefon, tot am terminat de băut cafeluţele, o să ghicim în cafea...

— Numai să nu iasă prost, intervine Cotormani, că ne-a servit cafeluţele cu ersatz...

Când s'au terminat cafeluţele, convorbirea noastră nu mai avea nici un rost, Am pus la locul lui receptorul, satisfăcut că în chestia grevei i-am luat pe ripensişti subţire-dulce, ca şi cafeluţa...

A. Noi

Echipa Ripensiei înainte de a bea... cafeluţa în matchul cu Venus. Dela stânga spre dreapta îi putem recunoaşte pe Pavlovici, Chiroiu, Deheleanu, Ciolac, Lakatoş, Bindea, Moravetz, Gall, Lazăr, Schwartz şi Beke.

După cum se poate constata sunt veseli. Nu acelaş lucru l-ar putea pretinde dacă am publica fotografia de după acel... 9—2.

Sportul în şcoală

O delegaţie a federaţiei de ciclism în audienţă la ministrul şcoalelor

Pe lângă fiecare liceu vor funcţiona instructori ciclişti

Şcolarii chemaţi la o activă viaţă sportivă

Unul dintre imperativele ciclismului nostru, îl constitue lărgirea cadrelor.

Federaţia de ciclism, pe lângă activitatea ei obişnuită, a abordat şi această problemă vitală.

In această direcţie, comitetul federal a şi trasat un plan de activitate. E vorba de introducerea acestui sport în rândurile străjerilor şi premilitarilor.

Incontestabil că din massa aceasta imensă de tineri, antrenaţi metodic şi bine organizaţi, s'ar putea forma noui elemente utile sportului pedalei.

CICLISMUL IN RANDURILE ŞCOLARILOR

Dar cel mai fertil teren în acest scop, îl constitue evident şcolile.

In rândurile tineretului şcolar, mai cu seamă printre elevii cursului superior de liceu, sunt nenumăraţi aceia cari se ocupă de ciclism. Şi — asta interesează în primul rând — există mulţi elevi cu biciclete foarte bune.

Aceşti tineri, cari practică ciclismul, însă dezorganizaţi fără o conducere unitară, ar putea forma la un moment dat noile cadre, atât de utile ciclismului nostru.

In acest scop, d. dr. Angelescu, ministrul instrucţiunii publice, a promis încă de anul trecut că va da tot concursul federaţiei de ciclism, pentru organizarea elevilor amatori de acest sport.

D. V. Canarache, preşedintele federaţiei de ciclism, va numi zilele acestea o delegaţie care se va prezenta în audienţă d-lui ministru Angelescu.

Această delegaţie va supune o serie de sugestii în lgătură cu această vastă problemă.

Se va discuta posibilitatea detaşării de instructori pe lângă fiecare liceu, precum şi înfiinţarea grupărilor pe licee şi pe regiuni.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 11)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Şi totuşi, trebue să-i mulţumesc. Dar unde?...

— Domnul Vişoiu?... Prin urmare te-ai însănătoşit?..

Lângă mine, Miny râde. Pare veselă că m'a întâlnit. Imi întinde mâna, bărbăteşte, şi mă privşte drept în ochi.

Abia eşisem dela Societatea de telefoane, de unde încercasem să-i telefonez. Şi iată că dupăce nu o găsisem acasă şi nu ştiam unde să o întâlnesc, o am acum întâmplător, lângă mine.

Trecea pe Calea Victoriei. M'a zărit eşind dela Telefoane şi s'a oprit să-mi strângă mâna.

— Sunt foarte veselă că te-ai însănătoşit. Ce mai faci?...

O căutasem două zile, să-i mulţumesc pentru amabilitatea pe care o avusese, telefonându-mi acasă să se intereseze de sănătatea mea. O aveam acuma lângă mine. Şi totuşi, nu reuşeam să leg o frază. Să'ndrug câteva cuvinte protocolare cu cari intenţionam să sfârşesc legătura noastră fără niciun sens.

Miny, m'a privit din nou atentă.

— Ce ai, nu-mi spui nimic?...

— Ba da... dar...

— Ce dar?... Spune-mi ce faci?

— Mulţumesc...

— Mulţumesc, cum? Bine, sau prost?...

— Destul de bine. Voiam să...

— Să ce?...

— De două zile...

— Ştiu. Ai fost obligat să stai în casă. Acuma însă, eşti restabilit şi-mi pare foarte bine. Ne vom vedea iar la teren.

Am îngânat stupid.

— Dacă vrei...

Miny a prins din nou să râdă.

— Dacă vreau?... Chiar dacă n'aş vrea, tot ne vom vedea. Bufetul terenului nu este chiar atât de mare, încât să nu ne putem vedea. Dar ţiu şi eu să ne'ntâlnim.

Şi-a fluturat în ochi lumina unei cochetării subite, şi-a adăugat.

— Poate, însă, că nu vrei dumneata.

Nu am găsit decât bâlbâială de răspuns nerod:

— Eu vreau. Dar... vezi că...

— Văd, văd!... m'a zguduit Miny, trăgându-mă de mână. Acum ce faci?...

— Nimic. Nu am nici-o obligaţiune.

— Nu vrei să mergem împreună la un cinematograf?.

Am privit-o nedumerit. Aş fi vrut să refuz. Să plec. Să-mi văd de treburi. Ce sens avea să-o însoţesc la cinematograf?

Dar mai înainte de a-i putea spune ceva, m'a tras în hallul cinematografului Savoy, avertizându-mă în glumă:

— Te rog să nu spui nimănui că am fost împreună la cinematograf. Şi, încă ceva...

— Ce?...

— Să nu mă strângi de mână...

21 Martie. — M'am întors acasă, aseară târziu. Cinematograful cu Miny s'a prelungit până la ora 1 noaptea.

Am stat probabil să vedem filmul de două ori. Spun «probabil», fiindcă precis, nu ştiu de câte ori l-am văzut.

Propriu zis, eu nu l-am văzut niciodată. Intre locul meu şi ecran s'a pulverizat o ceaţă densă prin care n'am reuşit, niciun moment, să răzbat, cu privirea.

Aşa dar, nu am văzut filmul de loc. Nici nu ştiu ce s'a jucat. Dar nici nu mă interesa.

Important, pentru mine, a fost doar faptul că eram cu Miny. Că o văd, că-i pot vorbi, că o pot atinge

La început, am tăcut amândoi. Eu mă uitam în jos. Parcă aş fi pierdut ceva. Ea se uita la mine. Am stat astfel, vreme îndelungată. Apoi, Miny a spart tăcerea cu o admonestare şoptită în glumă:

— Dar ştii că eşti băiat cuminte?

— Dece?...

— Ţi-am spus să nu mă strângi de mână, şi văd că te-ai conformat.

S'a oprit să verifice efectul acestui reproş, şi-a adăugat, răzând zgomotos:

— Te rog să consideri că am glumit. Poţi să mă strângi...

O clipă, am dat să-i apuc mâna. S'o ghemuesc în pumnul meu mare şi să o ţin acolo, prizonieră catifelată a unui joc în care intrasem fără să vreau.

Apoi, m'am răsgândit. Mi-am tras mâna şi m'am trezit îngânând cu timiditate:

— Nu râde aşa de tare, că ne observă lumea.

— Ei şi?...

— Cum, ei şi? N'ai spus că nu vrei să se afle că am fost împreună la cinematograf?...

— Am glumit. Şi asta a fost o glumă. De fapt, dece să-ascund. Compania d-tale este atât de compromiţătoare?...

Voiam să-i răspund tăios. Să-i retez pofta de glumă care-i creştea necontenit. In rezerva gândurilor însă, nu am găsit nici-o ripostă care să mi se pară suficient de tare. Mi-am înghiţit necazul şi am tăcut.

O vreme, Miny s'a uitat la film. Apoi, şi-a îndreptat din nou râsul spre mine, cu aceiaş tentativă de reproş justificat şi zgomotos:

(Va urma)